

Komunisti a demokraté

středa, 13. února 2013

Vážená redakce,

nedávno se mi dostal do rukou váš časopis *Masarykův lid*. V naší rodině jsme měli jakousi masarykovskou tradici; oba moji dědečkové se aktivně podíleli na vzniku československé republiky - jeden jako ruský legionář, druhý (dr. Jan Matys) jako účastník protirakouského odboje¹. Můj prastrýc, prof. Emil Svoboda, právník a filosof působící v meziválečném období na Karlově univerzitě, vydal asi deset populárních knížek o lidském životě (Osud člověka), demokracii a právu². Díky obsáhlé otcově knihovně jsem si mohl některá Masarykova díla prostudovat. Mám pocit, že se k Masarykovu odkazu sice hlásíme, ale jeho dílo a myšlenkový odkaz téměř nikdo nezná. Čtou dnes mladí lidé Čapkovy Hovory s TGM, nebo Masarykovu studii „Jak pracovat?“.

Měl bych několik poznámek k článku Davida Khola „Mají se dnes demokraté bát?“.

Pojmem „demokracie“ se dnes ohání kdekdo. Přitom je to pojem dosti komplikovaný, dokonce i sporný. Z Masarykových myšlenek týkajících se tohoto pojmu mohu (z hlavy) citovat dva:

- ideál demokracie, tj. vlády lidu, uskutečnit nelze; můžeme se mu více či méně přiblížit
- demokracii je možno uskutečnit tam, kde existuje silná skupina (či vrstva) lidí, kteří si navzájem rozumějí.

Náš parlament vydal (na začátku 90.let?) *Zákon o protiprávnosti komunistického režimu*. Tím uzákonil jakési „brýle“, skrze které máme posuzovat naše moderní dějiny. Všechny asi překvapil při své pražské návštěvě Barrack Obama, když ocenil naše Pražské jaro, zosobněně zejména tehdejší 1.tajemníkem ÚV KSČ Alexandrem Dubčekem. Podle onoho zákona by to měl být představitel „totalitního režimu“, resp. diktátor. Podobné *faux pas* se podařilo Miloši Zemanovi při volebním klání, kdy vytkl Věře Čáslavské, že věnovala své čtyři olympijské medaile našim tehdejším představitelům - Dubčekovi, Smrkovskému, Černíkovi a Kriegelovi (kteří byli brzy poté sesazeni na nátlak okupantů).

K něčemu podobnému došlo před několika dny v našem Parlamentu, který vyhlásil den upálení Jana Palacha za *Významný den České republiky* a přitom se objevilo prohlášení, že Jan Palach „bojoval proti komunismu“. Podobné nesprávnosti nahrávají představitelům KSČM - pan Grebeníček měl pravdu, když protestoval. Jan Palach bojoval proti společenské apatii a rezignaci, ne proti komunismu.

Nynější stav společnosti, kdy měřítkem všeho jsou peníze a politika je „byznys“, představitelům KSČM viditelně nahrává, i když ani komunisté asi jasně nevědí, co vlastně chtějí. Návrat k minulému režimu a jeho „jistotám“ dnes možný není. Lidem chybí ideály, duchovní rozměr bytí. Dokonce i církve podlehly mamonu peněz. V materiální oblasti se budeme muset v budoucnosti zřejmě uskromnit. Drancujeme přírodní zdroje a žijeme na dluh.

Pokud má společnost prosperovat a máme-li se ideálu demokracie více přiblížit, je třeba nastolit spravedlnost a zákonnost. Nynější Poslanecká komora, která by měla být podle Václava Klause „*trestí demokracie*“, je volena neprůhledným způsobem a má velmi malou důvěru občanů (asi 12%). „Po ovoci poznáte je“ - výsledkem jejich práce je velmi obsáhlá a nekvalitní legislativa. V praxi je to stejné jako kdyby zákony neexistovaly - v milionu různých nařízení se nikdo nevyzná. A tak soudci mohou soudit jak je libo - vždy najdou paragraf, na který se mohou odvolat.

¹ Jeho jméno je uvedeno např. v publikaci „Tajný výbor Mafie“

² Vypsal jsem některé myšlenky z jeho knih „Demokracie“ a „Demokracie a volby“ a nabídl je časopisu LISTY. Redakce mi sice poděkovala, ale uveřejněny nebyly. Mám je na svém webu www.technologie-kvalita.cz/honza

Přímá volba prezidenta, která nyní (konečně!) proběhla, přináší lidem trochu naděje, že skončí vláda mafiánů a kmotrů a nastoupí spravedlnost. Kéž by se tak konečně stalo!
S přátelským pozdravem

Ing.Jan Matys

Davle-Sloup č.p.20
damurist@centrum.cz